

שבועות שתים

שחן ארבע, בצירוף שני אופני העולם ידיות הטומאה שאינם כתובים במפורש בתורה, וכגון שלא נשכח ממנה טומאתו כלל, אלא שטעה בכך ששכח כי הבשר שהוא אוכל הוא בשר קודש, או שטעה ושכח שהמקום שהוא נכנס לשם הוא מקום המקדש.

ג. **יציאות השבת** [מלאות הוצאה מרשות לרשوت בשבת], הן **שתיים** המבווארות בתורה: הוצאה מרשות היחיד לרשות הרבים כאשר האדם המוציא עומד ברשות היחיד, או כאשר הוא עומד ברשות הרבים. ושתיהן נלמדות מהפסק בפרשת ויקהיל "ויצרו משה ויעקבו קול במחנה — איש ואשה אל יעשו

שהיתה מתחילה, מחייב את אדם טמא שאכל בשר קודש, או שנכנס למקדש בהיותו טמא, בקרוב חטא יחיד, הן **שתיים** המבווארות בתורה, "נפש אשר תגע בכל דבר טמא... ונעלם ממנו, והוא ידע מטומאתו, ולאחר מכן נשכח ונעלמה ממנה ידיעתו אודות טומאתו, ואז חטא באחד משני האופנים, שאכל בשר קודש, או שנכנס למקדש כשהוא טמא, ושוב חזר ונזכר שהוא טמא [ונודע לו שחתטא באוכלו בשר קודש או בהכנסו למקדש בטומאה], הרוי הוא חייב בקרוב חטא יחיד [עליה וירד].

אברהם]. ואילו הב"ח והמהרש"ל כתבו שיכול לאומרה דרך תנאי, שם חטא, עליה קרייאתו חטא.

והמגן אברהם תמה, הרי כל זמן שהוא אינו יודע בודאי שחתטא, הרי ודאי הוא שאינו חייב בה? ותירץ המשכנות יעקב, שכל החיסרוןabei היידיעה אינו בעצם החיוב קרבן, אלא שכל זמן שאינו יודע שחתטא אינו יכול להביאו, ואם יביאו, ייחשב הדבר כ מביא חולין בעזרה. אבל אין זה נוגע לאמירת פרשת חטא, שהיא באה לכפר על חייב חטא, וחיוב זה קיים גם כשהוא יודע מחתאו.

וטען המשכנות יעקב, שדו היא שיטת רבי שמעון במסכת קりות [כג א], הסובר שני אנשים שאחד מהם חייב חטא, ואין יודעים מי משניהם חייב, יכולם להביא קרבן חטא אחד, ולהתנוט שהוא עליה לחובתו של האחד מביניהם, לאותו שחייב בו. ובמקרה הזה, הרי אין אף אחד מהשנאים יודע שהוא חטא בודאי. ומוכח, שדי לנו שהקרבן יוקרא בודאי על חטא [ממה נפשך], ולא יהיה חולין בעזרה, ואין צורך בידע חטא בודאי כדי שייהיה חייב קרבן.

שהעיקר החיוב הוא על ההעלה ולא על הידיעה, לפי המבורך לקמן בדרך יד ב, שהנתנא נקט את החידוש של שתי הידיעות מלפני ההעלה, שהן חידוש בטומאת מקדש וקדשו, שאיןו בשאר החטאות. או, לפי לשון אחרת, בغمרא, נקט התנא את שתי הידיעות האחרונות, שהן המחייבות קרבן.

ויש לדון, האם בלי הידיעה שחתטא, אין כלל חיוב חטא, או שהחייב קיים, אלא שהוא חטא בהבאת הקרבן, שאין להביא קרבן חטא לא דיבעה החטא, ואם יביא, הרי הוא מביא חולין בעזרה, ויסוד הדין יתבאר להלן [בהערה בדף].

ומצינו שנחלקו הפוסקים האם לאחר אמרית פרשת קרבן חטא, רשאי אדם לומר "יהי רצון שאם אני חייב חטא, תהא קרייאתי מקובלת כאילו הקרבתי חטא", כאשר הוא מסופק אם הוא חייב חטא.

השו"ע [או"ח א ז] כתוב שלא יאמר זאת [כשם שאומר אחר קרייאת פרשת עולה או שלמים], כיון שחתטא אינה בא בנדבה, וכל זמן שאינו יודע שחתטא, אינו חייב בה [עיין במאן